

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/106/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114218074
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4114218074.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej v právnej veci žalobcu: T. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. V., M. 153, zast. advokátkou Mgr. Janou Hoksovou, so sídlom Volkovce, J. Kalinčiaka 13, proti žalovanému: PRO CIVITAS s. r. o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 45 869 464, zast. advokátkou JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, IČO: 42 174 716, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 16. novembra 2015 č. k. 10C/114/2014-79 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania m e n í tak, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 506,53 eura právnemu zástupcovi odporcu JUDr. Veronike Kubrikovej, PhD. do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 40 ods. 1, § 54b ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“), § 243d ods. 1 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“ alebo „EP“) a § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca stratil v súvislosti so zmenou právnej úpravy naliehavý právny záujem na zrušení rozhodcovského rozsudku. K tejto skutočnosti súd prvej inštancie dospel po tom, čo zistil, že novelou Exekučného poriadku bolo v prechodných ustanoveniach uvedené, že pokiaľ na základe vydaného rozhodcovského rozsudku nebolo zahájené exekučné konanie do 3 mesiacov od účinnosti ustanovenia Exekučného poriadku, nemôže súd vydať na vykonanie exekúcie poverenie a rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Súd prvej inštancie zistil, že na súde nie je vedené a ani sa nevedlo exekučné konanie v prospech oprávneného - žalovaného voči povinnému - žalobcovi. Uviedol, že nakoľko ku dňu rozhodovania súdu prešla lehota 3 mesiacov, nemôže už žalovaný v exekučnom konaní úspešne získať poverenie na vykonanie exekúcie na základe právoplatných rozhodcovských rozsudkov, a preto súd prvej inštancie považoval žalobu za nedôvodnú, lebo zo zákona samotného vyplýva, že po uplynutí uvedenej lehoty prestáva rozhodcovské rozhodnutie účastníkov zaväzovať. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie potom neskúmal, či sú inak dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku a vecou samou sa nezaoberal, lebo zo zákonných ustanovení za danej dôkaznej situácie vyplýva, že rozhodcovský rozsudok účastníkov nezaväzuje. S poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 OSP súd prvej inštancie priznal žalovanému náhradu trov konania podľa ustanovení § 11 ods. 1, písm. a), § 13a ods. 1, písm. a), c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a to za nasledovné úkony právnej pomoci: prevzatie a príprava r. 2015 = 64,53 eura + RP 8,39 eura, účasť na pojednávaní 14. 09. 2015 = 64,53 eura + RP 8,39 eura, účasť

na pojednávaní 16. 11. 2015 = 64,53 eura + RP 8,39 eura; spolu: 218,76 eura. Okrem toho priznal súd prvej inštancie aj cestovné náhrady, a to: cesta Bratislava - Nitra a späť dňa 14. 09. 2015 - 180 km pri priemernej cene nafty 1,258 eura/l a priemernej spotrebe 5,7 l/100km = spotreba nafty 12,91 eura; cesta Bratislava - Nitra a späť dňa 16. 11. 2015 - 180 km pri priemernej cene nafty 1,240 eura/l a priemernej spotrebe 5,7 l/100km = spotreba nafty 12,72 eura a náhrada za používanie cestných motorových vozidiel á 0,183 eura/km, t.j. 65,88 eura; spolu: 91,51 eura. Ďalej náhrada za stratu času á 13,98 eura/polhodina, celkom 8 polhodín pri dvoch cestách Bratislava - Nitra a späť, celkom 8 x 13,98 = 111,84 eura. Celkovo spolu 422,11 eura + 20% DPH 84,42 eura = 506,53 eura. Súd prvej inštancie nepriznal právnomu zástupcovi žalobcu náhradu za úkony predchádzajúceho právneho zástupcu, ktoré vyúčtoval za prevzatie a prípravu a podanie odvolania v roku 2014 z dôvodu, že prevzatie a prípravu môže súd priznať len jedenkrát a to bez ohľadu na to, či dôjde k zmene právneho zástupcu. Okrem toho, podľa názoru súdu prvej inštancie predchádzajúci právny zástupca žalovaného nevykonal žiadne úkony za účelom obrany žalovaného, jeho odvolanie bolo odvolacím súdom odmietnuté, lebo bolo podané oneskorene. Súd prvej inštancie nepriznal ani súčasnej právnej zástupkyňi odmenu za úkon, a to vyjadrenie vo veci samej v roku 2015, a to z dôvodu neúčelnosti tohto úkonu, nakoľko nebola na vyjadrenie súdom vyzvaná a toto vyjadrenie predložila pred pojednávaním, na ktoré sa dostavila, preto ho mohla predniesť na pojednávaní. Z celkovej výšky vyúčtovaných trov konania 743,50 eura súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania vo výške 506,53 eura.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v časti týkajúcej sa trov konania odvolanie žalobca, namietajúc, že súd v napadnutej časti nesprávne rozhodol, nakoľko žalovaný nemal žiaden úspech vo veci samej, keďže k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu zmeny právnej úpravy Zákona o rozhodcovskom konaní a z dôvodov bližšie špecifikovaných v napadnutom rozhodnutí, t. j. nie účelným bránením práva zo strany žalovaného, nakoľko k zamietnutiu došlo zo zákona a zmeny právnej legislatívy účinnej od 01. 01. 2015, na základe čoho sa súd následne ani nezaoberal podstatou podanej žaloby, ani argumentmi na strane žalovaného. Uviedol, že k zmene zákonnej úpravy došlo s účinnosťou od 01. 01. 2015, avšak k podaniu oprávnenej žaloby zo strany žalobcu došlo ešte 11. 06. 2014, t. j. 6 mesiacov predtým, teda v danom štádiu súd vyvodil nesprávne právne závery o priznaní trov konania, keďže vo svojej podstate sa žalobou ani nezaoberal, nakoľko k zániku napadnutého rozhodcovského rozhodnutia došlo márnym uplynutím lehoty na podanie návrhu na výkon rozhodnutia, a teda v čase rozhodovania súdu prvej inštancie žaloba stratila význam a nebolo potrebné sa vecou zaoberať. Dodal, že v čase jej podania mal žalobca naliehavý právny záujem na podaní danej žaloby a zrušení rozhodcovského rozsudku, nakoľko tak, ako uvádzal v žalobe, dané rozhodnutie považoval za nezákonné a v rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že nie je v súlade so zákonom, ani s dobrými mravmi, aby bola žalovanému priznaná náhrada trov konania, nakoľko ani jedna zo strán vo veci úspech nemala, keďže k zamietnutiu došlo na úplne iných skutkových základoch, ako prezentoval žalovaný. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, podľa názoru žalobcu, súd s prihliadnutím na tieto skutočnosti mohol pri rozhodovaní brať do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 OSP a navrhol, aby odvolací súd napadnutú časť rozsudku zmenil tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

3. K odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne vyjadril žalovaný, ktorý poukázal na ustanovenia § 40 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, § 38 ods. 1, § 41 ods. 1, 2, § 243d Exekučného poriadku a uviedol, že nakoľko súd uznesením zo dňa 24. 10. 2014 č. k. 10C/114/2014-35 odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, žalovanému tým odňal možnosť domôcť sa úhrady svojej splatnej pohľadávky voči žalobcovi, čím po zmene právnej úpravy, platnej od 01. 01. 2015, bolo výrazným spôsobom zasiahnuté do majetkovej sféry žalovaného. Poukázal na skutočnosť, že je výlučným subjektívnym pocitom žalobcovo tvrdenie, že žaloba bola podaná oprávnene a konštatoval, že žaloba nebola podaná na súd včas. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16. 05. 2014 a vykonateľnosť dňa 20. 05. 2014, pričom žalobca prevzal rozhodcovský rozsudok dňa 12. 05. 2014 a žaloba na súd bola podaná dňa 12. 06. 2014, čiže po uplynutí prekluzívnej 30-dňovej lehoty, ktorá uplynula dňa 11. 06. 2014. Mal za to, že v danom prípade by mal súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku zamietnuť ako oneskorene podanú a uplynutím 30-dňovej lehoty zaniklo právo strany podať návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd prvej inštancie zamietnuť žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ďalej poukázal na ustanovenia § 142 ods. 1 a § 146 ods. 1 OSP, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02. 12. 2004 sp. zn. I. ÚS 230/04 a nález Ústavného súdu SR zo dňa 10. 09. 2009 sp. zn. II. ÚS 122/09. Podľa jeho názoru žalovanému vznikol nárok na náhradu vynaložených trov konania, ktoré si vyčíslil v zmysle príslušných ustanovení vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Na

základe vyššie uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd uznesenie v napadnutej časti potvrdil a zaviazal žalobcu na úhradu trov odvolacieho konania žalovaného.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

5. V prejednávanej veci sa žalobca žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 12. 06. 2014 domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu č. k. PW-B/0513/0236 zo dňa 16. 04. 2014 a žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobu odôvodnil tým, že rozhodcovská doložka bola už vopred naformulovaná v štandardnej zmluve, ako aj miesto rozhodcovského konania si jednoducho stanovil dodávateľ a je pre neho neprijateľné. Ďalej tvrdil, že rozhodcovská doložka je vo svojich dôsledkoch hrubo nemorálna a spôsobí, že o právach a právom chránených záujmoch rozhodne súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou. Mal za to, že plnenie, ktoré sa vymáha, bolo priznané v súkromnoprávnom procese, ktoré nezaručuje nestrannosť, rovnosť a objektívnosť rozhodovania a rozhodca ignoroval predpisy určené na ochranu spotrebiteľa, a to je dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 24. októbra 2014 č. k. 10C/114/2014-35 odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a. s. vydaného dňa 16. 04. 2014 pod sp. zn. PW-B/0513/0236 až do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10C/114/2014. Voči predmetnému uzneseniu podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 20. februára 2015 č. k. 8Co/1145/2014-44 tak, že odvolanie žalovaného zamietol, nakoľko odvolanie bolo podané oneskorene. Následne súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 16. 11. 2015 vyhlásil napadnutý rozsudok. Dňa 26. 02. 2016 bol súdu prvej inštancie doručený návrh spoločnosti OMIKRON TRADING LIMITED na zmenu účastníka súdneho konania na strane žalovaného podľa § 92 OSP. O predmetnom návrhu odvolací súd rozhodol uznesením zo dňa 5. mája 2016 tak, že zmenu účastníka na strane žalovaného nepripustil.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

8. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

9. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. Civilný sporový poriadok zavádza novú definíciu trov konania, pričom za trovy konania sa podľa novej právnej úpravy považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t.j. v období od začatia konania do jeho skončenia. Nová právna úprava druhu trov konania nevymedzuje ani príkladným výpočtom, ako to bolo v ustanovení § 137 OSP. Trovami konania spravidla sú hotové výdavky strán a ich zástupcov ako cestovné náhrady, stravné, náklady na ubytovanie, poštovné, súdne poplatky, ušlý zárobok, trovy dôkazov, odmena za právne služby poskytnuté advokátom a iné. Aby sa výdavky, ktoré v konaní vznikli, mohli považovať za trovy konania, musí byť splnená aj ďalšia požiadavka, a to, že musia byť preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v tomto konaní. Výdavky, ktoré strana nepreukázala a neodôvodnila, nemôže súd považovať za trovy konania a priznať ich ani s poukazom na zásadu oficiality zavedenú pri rozhodovaní o trovách konania v § 262 CSP. Zjednodušene povedané, ak má strana záujem, aby sa napríklad jej náklady na cestovné považovali za trovy tohto konania, musí výšku cestovného zdokladovať a zároveň zdôvodniť, kedy a z akého dôvodu tieto výdavky vynaložila. Požiadavka účelnosti vynaložených výdavkov ostáva aj v novej právnej úprave zakotvená. Podľa doterajšej právnej úpravy v § 142 OSP súd prisudzoval v rámci náhrady trov konania len trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, v novej právnej úprave je požiadavka účelnosti jedným zo základných predpokladov toho, aby sa vynaložené výdavky mohli považovať za trovy konania. Aby mohli byť vynaložené výdavky považované za účelne vynaložené v súvislosti s

uplatňovaním alebo bránením práva, teda za trovy konania, musia byť vynaložené v príčinnej súvislosti s procesným postojom strany k predmetu konania; ich vynaložením sa musí sledovať buď procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo procesná obrana proti takémuto nároku (nález Ústavného súdu SR z 31. júla 2008, sp. zn. IV. ÚS 147/08). Každú jednu zložku výdavkov, teda aj každý úkon právnej služby, ak je strana (či iný subjekt) zastúpená advokátom, musí súd posudzovať samostatne. Dôležitou je tiež požiadavka, aby výdavky, ktoré majú byť považované za trovy konania, boli aj skutočne vynaložené v konaní, teda nemôže ísť napríklad len o pohľadávku štátu na zaplatenie súdneho poplatku; vyrubený súdny poplatok na to, aby mohol byť považovaný za trovy konania, musí byť aj zaplatený. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania splnenia predpokladov pre posudzovanie výdavkov ako trov konania leží na strane sporu.

11. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane nahradiť trovy konania úspešnej strane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP (pôvodne § 150 ods. 1 OSP) a rozhodnúť tak, že žiadnej z účastníkov nepriznáva náhradu trov konania. Ide však o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdom. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať preto z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a rozhodnutie musí byť aj náležite odôvodnené.

12. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane strán, a to nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či totiž možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech.

13. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu, napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že v danom prípade je daný dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov tohto konania. V danom prípade odvolací súd za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval tú skutočnosť, že k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu zmeny právnej úpravy. Nakoľko v čase rozhodovania súdu už nemohol žalovaný v exekučnom konaní úspešne získať poverenie na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku, žaloba bola bezpredmetná, pretože z novely Exekučného poriadku vyplýva, že po uplynutí lehoty 3 mesiacov (v rámci ktorej mohlo byť začaté exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní pred 1. januárom 2015 - § 243d ods. 1 EP) prestáva rozhodcovské konanie účastníkov zaväzovať. Aj napriek tomu, že v konaní žalobca nebol úspešný, nie je možné konštatovať, že táto skutočnosť vylučuje použitie ustanovenia § 257 CSP, pretože pri aplikácii § 257 CSP treba brať do úvahy aj také okolnosti, ktoré viedli súd k rozhodnutiu a prihliadnuť na postoj strán konania. S poukazom na uvedené bolo nesporné, že nakoľko došlo k zmene právnej úpravy, podanie žaloby bolo bezpredmetné a nebolo potrebné skúmať, či je žaloba dôvodná, resp. či sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku, t. j. vecou samou sa nebolo potrebné zaoberať, a preto došlo k zamietnutiu žalobného návrhu. Ustanovenie § 243d ods. 1 Exekučného poriadku bolo do Exekučného poriadku zavedené až novelou č. 335/2014 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2015, tzn. že predmetná zmena právnej úpravy nastala až po podaní žaloby dňa 12. 06. 2014. Nakoľko exekučné konanie nebolo do 3 mesiacov od účinnosti predmetného ustanovenia Exekučného poriadku zahájené, rozhodcovský rozsudok prestal strany konania zaväzovať. Túto skutočnosť nebolo možné pripisovať na ľarchu žiadnej zo strán, teda ani žalobcovi. Z uvedených dôvodov odvolací súd

uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil a rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

14. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).